

ærede Medlems Mening, idet jeg har forstaaet den saaledes, at det var et Forsøg paa for hans Vedkommende at lirkte sig tilbage til vort Program, og det er saare langt fra, at jeg vil lægge det ærede Medlem nogen Hindring i Veien paa dette eller paa andre Punkter. Det ærede Medlem skal til enhver Tid for mit Vedkommende have fri Pasage ud af og igennem de Standpunkter, han maatte befinde sig paa. Naar det ærede Medlem saa samtidig søgte at faae mig op paa et andet Standpunkt ved Hjælp af en Fortolkning, der var noget søgt, skal jeg heller ikke opholde mig derved. Jeg skal ganske rolig blive paa det Standpunkt som jeg stod paa, den Gang jeg tiltraadte det forenede Venitres Program. Det er det samme Standpunkt, som jeg har udtalt i Exercerhuset; det maa det ærede Medlem finde sig i. Det hjælper ikke, at han nu ved at omredigere og omfortolke mine Ord tror at kunne bringe noget Andet ud deraf; det vil ikke lykkes. Hvad jeg har sagt i Exercerhuset, er ikke det, som det ærede Medlem mente, at jeg skulde have sagt, nemlig, at alle andre Myndigheder vare dette Thing underordnede. Det har jeg naturligvis ikke talt et Ord om; men jeg har talt om Parlamentarismen, og jeg har da sagt, at med Hensyn til Parlamentarismen er den høieste Myndighed i dette Thing. Det er ogsaa det, der staar i vort Program. Jeg bryder mig ikke om Fortolkninger af Ord, om Ordene lyde saa eller saa. Naar vi ere enige om, hvad Meningen er, saa er det Tidspilte at holde sig til, at En og Anden kan misforstaa nogle Ord. Det er Noget, som det ærede Medlem, der ogsaa har været Medlem af Venitret, ikke bør tage sig nær, at Ordene kunne misforstaaes. Der er ikke et Ord, vi have sagt, som ikke er blevet misforstaaet. Nylig fik det ærede Medlem et Exempel paa Misforstaaelse hos det ærede Medlem fra Frederiksøer, som troede, at, hvad jeg havde sagt i Exercerhuset, gik ud paa, at jeg vilde have Republikken indført. Men jeg maa atter overfor det ærede Medlem forvare mig imod, at han, samtidigt med at han gjentog mine Ord, derunder insinuerede Noget, jeg slet ikke har sagt, nemlig, at jeg ikke vilde tage tilstrækkelig forfatningsmæssigt Hensyn til andre Myndigheder, at der i mine Ord havde ligget Udeluttelse af berettigede Hensyn til Landstinget. Det er det ærede Medlem aldeles ubesøjet til at insinuere, det tilbageviser jeg ganske simpelt (Holstein-Ledreborg: Tag Ordene i Dem, saa er det Hele i Orden!) Det ærede Medlem siger, at

naar man tager Ordene i sig, er det Hele i Orden; det ærede Medlem har saa mange Gange bragt sig selv i Orden paa den Maade, at jeg aldeles ikke misunder ham eller ønsker at følge ham paa denne Vej. (Holstein-Ledreborg: Det ærede Medlem tager altsaa ikke Ordene i sig.) Nei, Slikt overlader jeg til det ærede Medlem. Sa, hermed finder jeg Anledning til at standse; jeg finder ingen Grund til yderligere at opholde Thinget ved en Diskussion om den theoretiske Strid om Forsatningens videnskabelige Indhold. Det er i Virkeligheden ikke det nærmeste Maal for vore Forhandlinger her; vi ere i Stand til her paa mere praktisk Maade at ruse for, hvad vi anse for Forsatningens Indhold, og vort Maal; men jeg skal under Et takke de Herrer her i Thinget, som have gjort deres Bedste for at bringe den Sætning, jeg har udtalt i Exercerhuset, til almindelig Kundskab, og selv om de Herrer nu stride imod, er jeg overbevist om, at det ogsaa derigjennem vil lykkes at bringe den til almindelig Anerkjendelse. Jeg tror ganske vist ikke, at det var nødvendigt, at de Herrer gjorde sig saa megen Uvillighed for at faae den Sætning faaet fast, thi jeg tror i Virkeligheden, at det er en Sætning, som baade ifølge sin Form og sit Indhold er stiftet til at faae alene.

Winther: Det er blot en ganske kort Bemærkning, jeg vil gjøre i Følge den Opfordring, der blev stillet til mig af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds (Holstein-Ledreborg). Det ærede Medlem troede, at jeg var kommen ganske bort fra mit gamle Standpunkt, nemlig at være bestemt Modstander af provisoriske Finantslove; men jeg har jo haadt Feilighed til her i Thinget at udtale, at jeg har saa fast Overbevisning om, at provisoriske Finantslove aldeles ikke lade sig forene med Grundloven, at jeg endogaa har sagt, at, dersom det fra venstre Side, eller fra Demokratiet's Side blev besundet rigtigt, vilde jeg stemme med for en Rigsrets-anklage i den Anledning. Jeg siger dog ubtryffeligt, at det er tun i Forbindelse med Demokratiet, jeg vilde stemme derved. Jeg har fremdeles den samme Overbevisning, jeg har haadt lige fra den grundlovgivende Rigsdags Tid, at provisoriske Finantslove, der fremkomme under den Slags paatværende nødvendige Tilfælde, som Regjeringen selv foranlediger, ere stridende mod Grundloven, og det forekommer mig, at Loven af 12te April 1877 maa falde ind under den Kategori,